

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ, ШАЛЕ И Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 30. новембра 1881.

Бр. 33.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Währingerstrasse 9.) — Преплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

„Pesti Napló.“

Бунике је нестало
Из свију долова.
Сву је из'о дописник
„Пештанског Наплова“.

Целог света бунику
Пој'о је за ручак!
Без тог није могао
Написат' свој муџак.

Скинуо је перушку
Са калнака свога,
Умочио ј' у мастило
Блата првљивога.

По свом старом начину,
Тим мастилом калним
Напис'о је чланчину
Духом буникалним.

Читајте је, молим вас,
Ко маџарски знаде:
Који не зна, нека си
Бар превести даде.

Да видите пакости,
Да видите једа,
Да видите како се
Д' срца уједа.

Да видите какву нам
Овај кува чорбу,
И какав би комадић
Гурн'о нам у торбу.

Да видите како му
Жилице набрекну,

Кад му гриже савести
Српско име дрекну.

Да видите како се
Човек повампиири,
Кад у наше мирноће
Бедемац завири.

И како га јахају
Све матори врази, —
Што и Срби питају:
Је-л закон у снази?

Да видите, како се
Лудује, бенета,
Кад ко изе бунику
Васцелога света.

* * *

Али не, — немојте читати „Наплова;“
Ваљда има јоште и других синова
У народу, који лепа својства красе,
И који ће с' дуго морат' борит' за се;
И коме ће требат' браће и другова —

— — — — —
Ти ће ваљда сами презрети „Наплова.“
Венс. В. Арист.

Шетња по Новом Саду. XCV.

Под шетњом по Новом Саду има се данас разумети шетња по Карловцима, јер како се по Новог Сада због сабора и Грознове верификације стекло данас у Сијону, то није човек могао ни да примети, да није у Новом Саду, па тако је и мени пасирало, и тек кад сам опазио, да су ми се ђонови на ципелама због крезубаве калдрме издрли, да ми је буџелар после ручка код Корнџајна остао празан,

да ме мори љутина од киселог карловачког вина и кад сам нашао у џепу три кесеге — онда ми је тек пало у очи да сам у престоници српске митрополије, и још кад ме је на улици срео господин Н. и зауставио по обичају, да ми приповеди три нова лица за „Стармалог“, које је неко направио још за време првог Никејског сабора г. 325., онда нисам већ више ни мало посумњао, да сам у близини магарчевог брега.

Но дошав у седницу саборску видех да сам се преварио у рачуну, као Сомборци и Суботичани при избору свештеничког посланика: јер данас не беху на реду верификације, него избор потпредседника и перовођа, којом приликом уместо златоустих говора Грознога, Чобанића и попа Анђелића, чух само неке нумере при гласању и скрутинијуму, тако да ми је сва глава бучала од силних цифара и бројева, као кад сам некад у гимназији штудирао логаритме, па кад још одох у кавану да се разгалим од бројева, а оно Корнџајнови келнери сташе опет рачунати и то још много крупнијим цифрама, него што беху оне на сабору. Кад сам пошао кући нисам ни на путу био мирнији, јер како дођох до ћерма карловачке капије, почеше неке цедуље да лепе на кола, а тако и у граду и на ћуприји, и кад стигох у Нови Сад беше на колима полепљених цедуља више него при гласању на сабору, те кад ме видеше пријатељи у Новом Саду, а они помислише, да је и мој фијакер изабран у Карловцима за каквог год великог господина, јер беше на њему неких 12 цедуља, које су ми полепили које у Н. Саду, које на ћуприји, које у мајуру а које у Карловцима, тамо и натраг, — ал ме је бар и послужио добро, јер је тако вешто прескочио одавде у Карловце, и из Карловаца у Н. Сад, као прота Бранковић из једнога кола у друго, т. ј. у тамо оно. —

Хвале по новинама тога Американца Едизона, што је измислио неких 150 проналазака. Ово баш није право, јер на што ми да идемо тако далеко, кад ми и код своје куће имамо људи, који су још много више измислили, него тај Американац. На пример, узмите само „Турски народ“, шта је тај све измислио? Па њега нико и не слави!

Зар није он у току избора измислио, да Анђелић већ има изабраних 34 својих бирача, а на самом сабору да ће имати огромну већину? Зар он није измислио барут српске слоге и динамит српског споразумлења? Зар он није измислио копчу српског растројства? Зар он није измислио врлине Анђелићеве?

Па шта је спрам свега тога Едизонов телефон, фонограф и електрична жељезница? „Шмарн“! Телефон је справа, којом се чује шта се негде у даљини говори, а „Турски народ“ је справа, која чује и оно што се нигде и не говори. Фонограф говори оно, што је пре тога неко говорио, а „Турски народ“ говори и ово, што нико никад није ни казао. А место електричне жељезнице, које иду као намазане, измислио је „Турски народ“ лажи, које су тако

исто масне и окрећу тачкове целог клерикално-реакционарно-мађаронско-швиндлерског апарата.

За то манимо се ми Едизона, него држимо се ми „Турског народа“, па ће он нама измислити још и много других проналазака, као: Perpetuum mobile (његов програм), квадратуру круга (Грознов мандат), Питигорино правило (Аца Зуб), камен мудрости (диспозициони фонд), источни бисер (Јаша-евенди) и многе друге американске и азијатске ствари, те ће рећи моћи:

— Едизоне, превазишао сам те!

Аб.

Опште помирење.

Опет нека „Турска“ тица,
Неће јоште да мирује,
Ударила нове жице:
Хоће да нас помирује.

Да и мири хоће народ
С целатима своје среће —
Има л' црње проније
И лудости има л' веће?

Ох како би хитра лија
С пилићима да се мири!
Гледај како црна сова
Пред соколе руке шири!

Гле курјака питомога
У јагњећој мекој кожи!
Турчин хоће српском рајом
Да се мири, да се сложи!

*

О проклети лицемери,
Останите тамо где сте!
У каљузи у којој сте
И од сада сами лез'те!

Мож'те душом и од сада
По блату се вашим ваљат' —
Али даље нечастиви
Немојте нас чисте каљат'!

Аб.

У ШКОЛИ.

Учитељ. Кажу ти мени, Аксентије, шта је више: 12 или 53?

Ђак. Више је 12.

Учитељ. А како би то било, магарче један?

Ђак. Па молим, господине, мени каже мој отац да ће Анђелић бити патријар, јер је добио 12 гласова, а Стојковић само 53.

Учитељ. Чувај се, синко, те рачунице, јер је врло опасна!

Аб.

Стојковић је стар.

Најјачи је разлог противницима Стојковићевим та околност, што се Стојковић усудио бити стар.

Даклем је старост кривица нека, и ми предлажемо, да се донесе закон, да се стари људи каштигују због те кривице и да им се одузме право на свако звање и сваки рад.

Римски папа морао би се послати у манастир, н. пр. у Привину Главу или Ђипшу, а ваљало би наместити за папу каквог немешког ђакона, јер он је млађи.

Молтке-у би се морало забранити, да држи у руци карту Европе и маказе, те да ту карту кроји.

Виктору Хигу би се морало забранити да даље ради у књижевности.

Бечким професорима медицине, који су већином стари људи, имало би се строго забранити, да не смеју нипошто саопштавати резултате својих многогодишњих искуства и лечити болесне људе.

Старим меценатима српским ваљало би забранити водити бригу о сиротињи и остављати стипендије.

Тако исто и што су стари људи изумели и створили имао би мађарски сабор законским чланком све да анулира:

Тако би се имали уништити телеграфи, жељезнице, закон о окретању земље, жигице, штампа, сакатови, машине за шав и т. д.

И онда, кад се старим људма, остарини, забрани сваки рад и досадањи рад њихов збрише са света, онда остаје, да омладина ради.

Јест, ал' ево мађарска правда не одобрава омладинске штатуте, омладинске зборе и договоре.

Даклем ко ће онда радити?

Неће нико, него ћемо се тако вратити у пређашња древна времена, ићи ћемо тим начином све даље и даље у прошлост, док на послетку не дођемо до почетка, до створења света, до — раја.

Тако ће дакле мађарска заслуга бити, што ћемо доспети тим начином опет до рајског живота, ал' онда молимо да бог не ствара више змију, жену и забрањену јабуку, да нас неби опет онај рајски полицај пламеним мачем из тог раја истерао, јер онда би човек морао изгубити пасију, да измишљава наново телеграфе, лађе, вино и мађарску уставност, него би мирно дембелисали на трави, покривали се смоковим лишћем и пландовали у Даљу, Белом Брду и Борову.

Dixi et salvavi Angyelicsem meum! **Аб.**

Извештај о избору митрополита патријара.

(Званично.)

Казали Циганину: Хоћеш ли Циго печења или пасуља; ако ћеш печења ево ти пасуља, ако ћеш пасуља, ево ти пасуља!

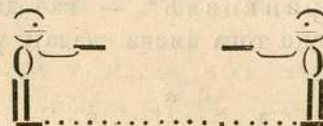
Најновије из Америке.

Дојакошњи американски дујели познати су већ. Сад су, чујем, Американци надмашили сами себе. Изумели су дујел много практичнији и паметнији.

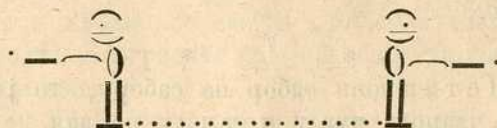
Нађеш н. пр. у кафани кога, чији ти се нос не допада. Седнеш за његов сто, и рекнеш: Да, да, тако је то на овом свету. Онај се наравно на то нађе увређен, бади ти рукавицу. И сутра ћете да се тучете.

А то, по новом начину овако бива.

Изберете згодне девере и згодно место и добре пиштоље, па станете један од другог на двадесет корака даљине, од прилике овако.

Онда један девер командира: „Будите спремни!“ (Ви се спремите) — командира „Халбрехц!“ (а ви учините по команди), — командира: „Пали!“ (а ви пукнете), као што фигура показује.

Овај су нов дујел већ до сада пробали многи, и сви кажу да је заиста генијално изобретеније.

„Консервативна странка.“

Ја до сада никад не чу, да се странка дванаесторице звала „конзервативном.“ Нити сам чуо да су је тако звали њени пештански и бечки пријатељи.

Кад би знао кога треба питати, питао бих: А шта то хоће да „конзервира“ та странчица?

Но по што не знам дотичне адресе, морам сам да нагађам.

1. Хоће да „конзервира“ (сачува) сплетке и омраге, које се излегле у последње време.

2. Хоће да „конзервира“ плебаноштво, у место правила вере и образа кротости.

3. Хоће да „конзервира“ комуналне школе.

4. Хоће да „конзервира“ бушење, бургијање, силанцање, домунђавање и подобне јавне и тајне врлине.

5. Хоће да „конзервира“ начела пештанских „Наплова,“ којима се благосиља наша црквена аутономија.

6. Хоће да „конзервира“ усев раздора, који би нам скоро преко главе набујао, да га није свест народна погазила.

Ако се у томе смислу мисли њиов „конзерватизам,“ онда је то име оправдано. Пристајем и потписујем, па молим „Стармалог“ да ни он не квар.

У Ш Т И П Ц И.

□ Па шта су се вајдили посланици карловачког сабора, што су Грозног истерали са сабора? Ето, они су се сви разишли, а Грозни је опет остао у Карловци!

§. Поп Анђелић рече у једној седници: „Ја сам стари војник!“ — Међер за то су њему дали „опшит!“

— Баш онај исти дан, кад је прота Ђорђе Бранковић дао на сабору свој глас за Анђелића, давало је народно позориште у Н. Саду трагедију „Ђурђе Бранковић“ — као да се тиме хтело рећи, да јунаци тога имена спадају у историју, у прошлост.

+ Посланик Милић преврнуо је вером, те је и име преврнуо и тако постао Ђилим, (на-трашке Милић) по коме ће Анђелић газити.

× Сад смо опет видели, ко свој народ на фунту продаје.

† Петициони одбор на сабору, то је ваљда онај, чији чланови имају петицу на дан.

≡ „Сарајевски лист“ доноси прештампан чланак Јашин из „Недељног Листа“ о карловачком конгресу; а зар је Ивану (уреднику „Сарајевског листа“) ближи брудер Јаша, него рођени му брат, који уређује и пише „Карловачку конгрес-кореспонденцију“, те што не прештампава из ње радњу конгреса?

? Ал смо ти ми Срби заковани Јеровци, јер још једнако мрзимо и нећемо да примимо — Јоту.

* Шта ту ваздан! Требали су за митрополита изабрати Анђелића, па — мирна Бачка!

△ Сомборци спремају штаку за свога владуку Бранковића, да му поднесу на дар.

Аб.

Бачванске песме.

(Још нештампане.)

10.

Наше коло везено,
Ваше коло сметено,
Клерикалне чујте паше,
Наши ваше надиграше!

11.

Хај. Сири, сиробо ј,
Гази бласто, дубоко је,
— Пали свећу, гаси цреп,
Да видимо ко је слеп,

Да видимо и те слуге,
Што по плиткој води муте!

12.

Скочи прота
Преко плота —
Није га срамота!

13.

Ала удем ала знам,
Да Герману вотум дам,
Та он ће ме срећом полит'
Ако буде митрополит.

14.

Лепо пева тица кос;
Црвен појас, црвен нос.

15.

Зелен ора, дебо лад,
Наш поп Лаза још је млад,
Доказаћу овог часа:
Та он нема још ни гласа.
(Верификац'јони одбор
Посл'о га је већ на одмор.)

16.

Чобанићу ако хоћеш,
Да оставиш роду спомен --
А ти буди помен ет омен.

17.

А мој драги „Пешти напло“
Ала си се грозно запл'о;
Те ти бунцаш од обести
Као баба у болести.

18.

Све штудирам кога да избирам,
(Вла)дику нећу, коју ми намећу.

19.

Срце ми је пуно бола, —
Једва дванајст — с брега сдола!

20.

Да сам ја, ди си ти,
Ја би боље него ти,
Овог силног огорчења —
Кад би вид'о димензију
Ја би иш'о у пензију!

Мумавазем.

Како је 75 спало на 65.

Један није дош'о;
Други није глас'о;
Шесторица кукају:
Ала сам га нас'о!

А два су мандата
Сведочанства фина,
Како уме галант бити
Та наша већина.

—w—w—w.

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

П у с л и ц е.

Краљ Ашантски у Африци заклао 200 девојака и са њиховом крвљу гаси креч, којим ће да зида своје нове господске дворе. Ово се даје на знање преко „Стармалог“ тога ради, да чују све велесиле, па ако која осећа у себи позив да носи културу у стране земље, да остави све друге послове на страну па да се пожури у Ашантску, било на окупацију, било на анексију, — како јој год драго.

Француска република имала је за другу половину месеца новембра 16 милијона франака сувишка од пореза. Ако немају где да оставе тај новац, могли би им позајмити наше празне касе, које су здраве велике, јер су начињене према дефициту.

О нашој дичној глумици гђи Коларовићки, која је оставила београдско позориште па отишла да види како је и у Загребу, — о њој Загребачка критика вели, да је њена појава и сваки јој покрет таква, као да је изишла из леденице. (А то значи да је хладна). Но ми се надамо да ће се гђа Коларовићка већ загрејати од тако — тоглог дочека.

Министар Тиса који већ давно није певао ону песму, коју је певао за време свога тигровања, сад је дочекао на рођенсм парламенту свом од неког Немета таку увреду, — да је сада заборавио на своју данашњу улогу, и сад опет вели „Még is hunszut a Német“.

Мађарске новине јављају (измишљотину) да свештеник у Срп. Кларији Б. К. чита „Заставу“ и у олтару. (Даклем шпијуни су већ доспели и у олтаре наших цркава)

Погрејана прича.

Приповеда се како је негда неки Сомборски прота стајао ноћу у мраку пред затвореним вратима. Хтео је да уђе, али није имао кључа. Мислио се дуго шта да у ради. Испод врата била је дера, коју су ради свога приватног проласка начинили керови овим начином: малко су оглођали капију а малко су поткопали земљиште. Еле доста тога, дера је ту била. Братија, која је проту допратила обратише пажњу протину на тај дерни експедијенс, — и рекоше му да се туда провуче. Прота у осећању достојанства свога згади се на тај предлог и рече:

„Ја!! прота сомборски, да се сагнем и да провлачим кроз ту деру, коју су кудови направили ради свога пасажа! — Не, — никад не, — то бити неће!“

И то рекавши саже се и провуче се кроз деру.

Ето каква су времена настала, да „Стармали“ мора своју публику да забавља са погрејаним приповеткама.

Признајем, приповетка је погрејана. Али — сам је ја погрејао. С.

Само да је доследности

Бадава се ту шеврда.

Митрополит Београдски није пао због таксе.

Не падају ни други са таксе. Нити се то кога пита: признајеш ли ти таксу или не? Ко се поноси од таксе томе се пошље парче езекуције, па такса не гине, ма сто канона (старога кова) пуцало на њу.

Али кад већ и ја знам, и ти знаш, и ми знамо, и ви знате, (шта више) и они знају, за што је митрополит Михајло избокс-, хоћу рећи истаксират, — онда је требало мало више доследности, па као што је „Ллојд“ и његови патрони трзао ћилим испод митрополита Михајла, тако је могло „Видело“ и његови старији овом приликом наместити јастук под главу овдешњем Герману. — Јер Анђелић је сам признао и хвалио се својом „русом главом“, — а митрополит Београдски то још није ни на којем сабору признао.

Или би се бар том приликом друго што научило. Тиса би вас ударио по ручицама, па би рекао: Не мешајте се у наше унутарње ствари. А ви би тај одговор запамтили и употребили, кад би други пут опет он пружио ручице у ваше унутарње ствари. Овако остадосте лепо и недоследни и непоучени.

Језикословна разлика.

(Куца 12 сати — а наш се пона некуд жури.)

А. Куда ћете, оче попо.

Попа. Идем на ручак моме драгом парохијану Н. Н.

А. Желим добар апетит!

Попа. Хвала, хвала! Али није нужно.

(Пред вече, пона се враћа кући гладан се преко појаса)

А. Од куда тако, оче попо.

Попа. Идем са обједа.

А. Са обједа?

Попа. Па да.

А. Како је то? Пре подне рекосте да идете на ручак, а сад велите да идете са обједа. Од куда та разлика.

Попа (пришапће му на уво). Пре подне још сам знао хоћу ли се објести, зато сам рекао просто да идем на ручак, али ево сад, као што видиш, могу са пуним правом казати да идем са обједа. Ха, ха, ха, ха, ха! — и.

Из Кикинде.

1.

Кад се г. солгабиров Јефта Крстоношић хтеде дати избрати за посланика, кажу да је једног по једног бирача к себи призивао, и међу четири ока с њима нешто диванио.

Тако пошље он цедуљу и по браца Стеву Мићиног. Овај прочита цедуљу да одмах дође г. солгабирову, одговори листодавцу: Кажите господину, да не могу сам лично доћи, него ћу послати мог адвоката Мајинског или Гранића, јер они мене увек заступају код суда

Кад то чу г. Јефта, а он таки брже боље поручи Стеви: Не треба, не треба нико да дође!

2.

Исти г. Јефта стаде пред једним бирачем немилице грдити народнога кандидата господина Г.

На то му бирач одговори:

— Хе хе, господине, сада га грдите, а како сте га пре пет година увек предамном фалили, док је био неочењен, па сте мислили да ће узети вашу синовиду!

Ришјасровић.

У споменицу

разним великим и малим људма.

I.

П а п и.

Посвећиват' свеце, то је
Свето дело, велим.

Тако свето, да ти никад
Друга посла и не желим.

II.

Барону Ј. Ж.

Негласању твоме,
Увиђавност наша
Треба да се клања, —
Промук'о си много говорећи
— У очи гласања.

III.

Т и с и.

Несмишљеном говору
Бодљикава ј' плата.
За то сада упамти, —
Запиши на врата:
„Није добро пред сваким
Спомињат Пилата!“

IV.

Земунском Јанаћу

кад се враћао први са сабора.

С богом, Јанаћу, с богом!
И благослов ти с неба.
Јер ми имамо брашна,
Ал нама леба треба.

V.

Проти Ђ. Вранковићу.

Од чуда су занемели
Сви твоји бирачи,
Кад видеше како им се
Прота преиначи.
Међу тим ти неко други
Заступа бираче;
Из гроба ти вели: „Браво,
Мој презимењаче!“

Д.

Историја једног пакета.

(Из ђачког живота),

Од свију предмета које пошта носи и доноси, највећу славу извојеваше за себе „пакети.“ Потврду за то ако ниће, а оно заиста у ђачком свијету наћићемо. Ово моје невино потврђење, да још боље докажем и илуструјем — ево позивљем „Стармалог“ у помоћ, и шаљем му ове песмицу, у којима један бивши „благодјејанац“ добивши пакет дубоко ганут са својим другом, мисли своје вешто и Бранка — ето у пјесми изложи. —

Личности у пјесми наведене „Никола“ и „Светозар“ јесу као свечари односно пакетодобитници; а трећа личност „Урош“ као она, на кога су мисли у пјесми изливене — управљене.

Оволико морадох рећи да се боље разумије ово што слиједи.

Испод Клека на Сатурну 1881. **Љ. П.**

А сад чујмо шта благодјејанац вели: Урошу!

Од многих експедиција, које се сада шаљу и састављају по бијеломе свијету, највећи је глас стекла твоја. Ја као човек друге струке, те по том који није кадар то довољно претрести и прокритиковати, ево ћу да типреведем један занимљив чланак са енглеског, који се тога тиче; па ако ко временом буде писао повјестницу „експедиција“, ево му онда лијепе грађе. — Један од најзнаменитијих енглеских пјесника ево како вели „на српски:“

I. Одломак:

Стоји соба узана и тесна,
А за столом два рајкана бесна;
Нањушили многожељну мету
Веселе се црвеном пакету,
Стоји пакет — слава нека стара
Каже пакет масна господара.
Удри удри лака сикирице
Разби побрџу пакетне дашчице!
Данас има а сутра га нема
Отварај га — чисто ми је трема!

Рука задрхта. . .

Сикира доле,
А пакет оде
На две три поле.
Можда још од њег
Где леже црепи;
Но код нас леже
Комади лепи!

II. Одломак

Лежи индат враголан
По столу се шири
Леп је кано лепи дан
Што гладна намири. —

Ниси „шунко“ чудо ти за око
Недижеш се до неба високо —
Кад те вино шунко не облива,
Кад ко једе да боље ужива —
Ал си опет шунко нама мила,
Више нег' си икад досад била!

III. Одломак.

Хазурала! гладан трбух виче:
Ко је јунак — попуштај кајише,
Витезови сабље припасујте
Пак на шунке јуриш учините!
Спремни бисмо, а и вољни бисмо
Пак на шунке јуриш учинисмо;
Прва жртва што је часом пала
То бијаше једна шунка мала
И по главе крува центашкога
Од силнога града плашчанскога.

Јест нас само шака уда
Ал чинимо дивна чуда!
„Светозар“ је Марко исти
Испред њег се врашки чисти;
А „Никола“ хала сушта
Већ три пута кајиш спушта
И још стоји као стена
Да уступи — „ни спомена“!
Тако брате, тако тако
Сад је шунке јести лако
Ко би јако гладан био
Па се не би помамио?
Крупно режи — не лудуј
За вечеру не тугуј;
А и ручак до сад лаки
Одсад биће мастан сваки!
— Така игра, шала така
Таман за нас два јувака —
Ој Урошу сив соколе,
За тобом нас срце боле,
Ал боље је што смо сами
Биће дуже свега нами.
„Де још мало брате мој —
Мене веће обли зној.“

IV. Одломак.

Борила се на Косову војска,
Борила се па се уморила.
Бој се био па је и прошао
И многим је суђен дан дошао
Ту погибе „Шлећко Гицовићу“
И са њиме „Поле Крувковићу“ —
А и нам су малаксале руке
Сијекући „непрестано“ шунке,
Трбух нам се напео од срће
„Чудо дивно што не пукне веће.“!!!

Незна ко је.

Частила се браћа у С. у гостионици „код вароши Пеште“. Ја сам тако чуо, а не знам ни имали тамо та гостионица. С тога и не примам на себе одговорност о истинитости целога овог догађаја. Браћа се дакле частила, ту се пило, јело и веселило. У току весеља највеће од некуд братер један тамошњег манастира. То је било давно, предавно, та не знају ни да ми кажу како се тај братер звао, ал' хајд' нека буде Јоза. Браћа познаваху брата Јозу те га позову у друштво. Јоза није био грубијан да им одбије пунуду, него седе и поче пити. Но како друштво навали на њега, то се фра Јоза тако наде ре, да није могао отићи кући, но оде и леже негде у „хаускнехтов“ кревет. Браћа се онда договорите „хаускнехта“ Стипу поштено убраде и кад су га ваљано нафљоскали, да није знао ни где му је метла, којом авлију чисти, а они ти га пресвукоше и обукоше му фра Јозине аљине, Јозу пак обукоше у „хаускнехтове“. Кад су браћа израдила посао на чисто, а они узеше испод пазува мога Стипу, који је у братеровим хаљинама био, те га одведоше у манастир. Кад се на звоно врата отворише они гурнуше Стипу унутра, а вратару рекоше да га одведе у фра Јозину собу. Овде леже Стипа онако обучен у кревет и заспа као топ. Кад ујутру рано, треба да се служи нека миса на фра Јозу је био ред, његова беше чреда. Но фра Јозе нема па нема. Појурише у његову собу и видеше где обучен братер лежи у кревету. Стадоше га гурати и овај се једва разбуди и стаде очи трти; кад братри видеше да то није фра Јоза, него неки стран човек запитаху га: Ко си ти?

Стипа се стаде обзирати по соби и око себе, види се у братарским хаљинама и онда ће слећи раменима и рећи:

— Идите у гостионицу „код вароши Пеште“, па ако је њихов „хаускнехт“ код куће онда ја не знам ко сам!

Кост-вас-кост.

Б у б н у о т е к а.

„Ако који од г. г. уписника прошле бројеве није добио или ако овај број не добије, молимо да то уредништву јаве, — и т. д.“

„Стари Домишљан.“
бр. 32. — последња страна.

Нове књиге.

(Послате уредништву на приказ.)

Бачванин. Српски календар за народ за годину 1882 која је проста, има 365 дана, издање књижаре Луке Јоцића и др. у Новом Саду. година I. цена 30. новч.

Позив на претплату.

У потписаној штампарији довршује се и биће за 4 недеље дана готова нова књига:

Црногорски владика

ПЕТАР ПЕТРОВИЋ ЊЕГОШ (РАДЕ)

НАПИСАО

В. М. Г. МЕДАКОВИЋ.

Владика Раде спада међу највиђеније појаве у историји јуначке Црне Горе; његов књижевни рад забележила је и историја српске књижевности светлим словима. — Живот и рад владичин као државника и песника црта вешто перо пишчево из извора које је поцрпео живећи дуго у Црној Гори, лако и лепо, тако, да се књига чита као какав роман.

Књига ће ова изнети до 12 штампаних табака, а биће у њојзи ове четири слике: 1. Лик владичин. 2. Заклетва Црногораца над св. владиком. 3. Избор и проглас владичин за господара. 4. Црногорац при закључивању мира са ћесаровцима.

Цена је књизи 1 фор. или 12 гроша.

Имена претплатника штампаће се уз књигу.

Претплата се шиље потписаној штампарији.

Скупљачи претплатника добијају сваку седму књигу на дар.

У Н. Саду 25. новембра 1881.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Умољавају се уредништва српских листа да овај оглас прештампати изволе.

Још се може добити

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1882. ГОД.

Цена 50 новчића или 1 динар.

Наручбине из Србије ваља упућивати књижарама В. Валожића и Петра Ђурчића у Београду, из осталих крајева подписаној штампарији.

Ко наручи за готов новац или на распродају у више примерака ових календара добија према количини наручбине највећи рабат.

Накладна штампарија А. Пајевића
у Новом Саду.

ЦАРИЋ

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА
за 1882

и може се добити у потписаној штампарији поједини комад 20 новч. 100 комада 11 фор. за готов новац, као и у комисију са књижарским рабатом.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ.

РЕД ПЛОВИДБЕ

од 29.

до даље

новембра 1881.

наредбе

ИЗ НОВОГ САДА у ПЕШТУ, средоми суботом $1\frac{1}{2}$ сата п. п.

ИЗ НОВОГ САДА у ЗЕМУН, ТИТЕЉ, ОРШАВУ и ГАЛАЦредом и суботом у $1\frac{1}{2}$ сата п. п. Нови Сад 28. нов. 1881. УПРАВА.

ОГЛАСИ.

Част нам је п. т. публици Новог Сада и околине на знање ставити, да смо наш

Фотографски завод

под фирмом

КЕНИГ И СИНГЕР

отворили 1. јуна п. н. у сада Стефановићевој кући одмах до Шнајдеровог хотела, и да смо га зарад удобности публике снабдели са свима у ову струку спадајућим реквизитима и особитом удобношћу. Ослањајући се на многогодишње у ту- и иноземству набављено искуство, што смо га стекли у току нашег рада, бићемо с особитим обзиром на вештачки укус п. т. публике вагда готови, да све нами достављене налоге савесно, тачно и сасма брзо изведемо, како би тиме свима на нас стављеним захтевима по поднесеним жељама за доста учинили, и у свако доба оправдали поклњено нам цењено поверење; зарад укусне израде сликанабавили смо себи најновије инглеске и француске апарате подекорације, и труди ћемо се вагда, да задобијемо потпуно задовољство пошт. публике. Препоручујући наш са свима удобностима снабдевен завод благонаклоности п. т. публике молимо да би имали доброту што билатитје потпомоћи ово наше са знатним материјалним жртвама скопчано подузеће а ми обећавамо у напред, да ћемо тачном и савесном послугом у свако доба оправдати ову благонаклоност.

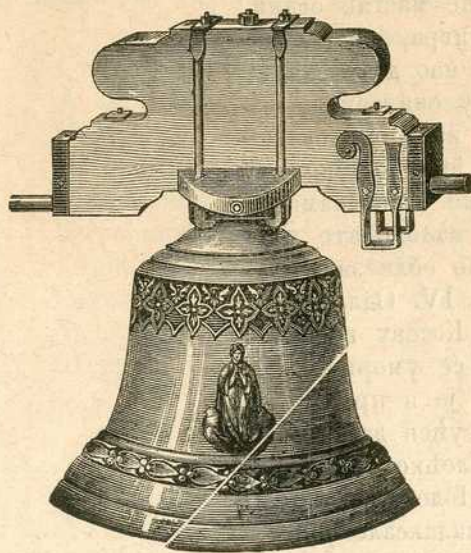
Нови Сад јула 1881.

14—18

С поштовањем

КЕНИГ И СИНГЕР.

ЗВОНА

по најновијој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама хармонијски удешена а од најфинијег метала са најчистијом изработом.

Ливница ЂОРЂА БОТЕ СИНОВА, у Вршцу.